

fikminister Hassing Jørgensen i Eftersommeren 1914 tilbød mig denne Stilling; bad jeg ham meget om at fritage mig derfor. Jeg indsaa, at det, som Forholdene vilde komme til at ligge under Krigen, vilde blive en baade meget ansvarsfuld Stilling — hvilket jeg ikke vilde have vægret mig ved —, men ogsaa en meget besværlig og tidsoptagende Stilling med et ganske overordentlig stort Ansvar baade overfor vort Næringsliv og overfor Statskassen, idet Statskassen jo havde overtaget Garantien for de to Krigsforsikringsanstalter. Det kunde her komme til at dreje sig om Snese af Millioner til den ene eller den anden Side, og det krævede et meget betydeligt Arbejde. Jeg havde tilstrækkeligt Arbejde hvilende paa mig; og jeg bad den daværende Trafikminister meget om at fritage mig for denne Stilling. Han bad mig indtrængende om at paataage mig den, idet han mente, jeg i forskellige Henseender havde særlige Betingelser for at udfylde den, og jeg tog da imod den. Min Formodning om, hvor meget denne Stilling vilde optage mig, slog fuldkommen til, Krigsaarene igennem tog den al den Tid, som jeg overhovedet var i Stand til at undvære fra min Rigsdagsvirksomhed og anden Beskæftigelse, og skønt jeg havde udmærket Medhjælp baade i mine Kolleger og i de to Bestyrelser og i den fortræffelige tekniske Medhjælp, jeg havde baade i Skibskrigsforsikringen og Varekrigsforsikringen, var det dog nødvendigt, at jeg personlig ofrede flere Timer daglig derpaa. Situationen var saa ekstraordinær — jeg behøver blot at minde om den uindskrænkede Undervandsbaadskrig, som jo krævede en meget anspændt Følgen-med paa de forskellige Områder —, og der var meget vigtige Dispositioner at træffe. Jeg skal ikke rose mig selv for min Udførelse af dette Hverv, men jeg tror uden Ubeskedenhed at kunne sige, at man har fundet sig tilfredsstillet dermed baade fra den daværende Regerings Side og fra de forskellige Erhvervs Side. Den sidste af de to radikale Handelsministre, som jeg samarbejdede med, Christopher Hage, bar, skønt han var en Mand baade af Hjerte og Forstand, som bekendt ikke sit Hjerte paa Læben, og jeg forbavsedes over den Varme, hvormed han anerkendte det Arbejde, jeg havde udført. For mig har det staaet som en selvfølgelig Ting at fortsætte dette Arbejde, naar man har sat saa mange Aar ind paa et Arbejde, naar dette Arbejde er lykkedes, saaledes at de to Krigsforsikringer i Stedet for den store Risiko, som Staten løb ved sin Garanti, kunde tilføre Staten en Ind-

tægt paa 22 Millioner foruden den Indtægt, jeg tror paa 11½ Million, som kom fra Excedentforsikringen. Paa indeværende Finanslov er der tilmeldt en Indtægt paa over 1 Mill. Kr., som stammer fra Vareforsikringen, som for længst er likvideret. Der vil muligvis ogsaa blive et Tillægsbeløb paa Krigsforsikringen. Denne Likvidation var ikke nogen ligegyldig Ting; og jeg fandt det rigtigt, at jeg, der havde haft det store Arbejde under Krigen og det store Ansvar for hele denne Sag, vedblev at lede den indtil Enden. Om nogen som helst Konfliktsituation overfor Handelsministeriet kunde der ikke være Tale, da det her drejede sig om en Likvidation. Likvidationen er afsluttet for Vareforsikringens Vedkommende med Udløbet af forrige Aar og vil være afsluttet for Skibsforsikringens Vedkommende, antager jeg, i September i Aar. Naar Likvidationen har trukket saa længe ud, ligger det i, at der er blevet appelleret forskellige Sager, der drejer sig om saa store Beløb, at Udfaldet af dem væsentlig vil paavirke Likvidationens Udbytte. Man har derfor ikke kunnet slutte før.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det ærede Medlem talte om de ikke anvendte Beløb og mente, at de rettelig maatte regnes med paa indeværende Aar, de skulde jo anvendes til næste Aar. Ja, de skal anvendes med Undtagelse af det, der er sparet, og som ikke er noget helt lidt. Men dernæst kan det kun siges, hvis Verdens Ende nu var, i alt Fald hvis den danske Stats Ende nu var. Men til de ikke anvendte Beløb vil der næste Aar svare andre ikke anvendte Beløb, og det er en bekendt Sag, at det som oftest balancerer saa nogenlunde. Det, man har at holde sig til, er altsaa Statsregnskaberne og ikke Bevilningerne. Det ærede Medlem mente ikke, at det var berettiget, at man, naar man regnede Statslaanene som Indtægt, altsaa forøgede Underskudsbeløbet med Statslaanenes Beløb, som jeg havde gjort, regnede baade rentebærende Laan og Afbetalingerne fra, idet han gjorde gældende, at Afbetalingerne var noget, vi var forpligtede til. Det er meget rigtigt, men det er ikke desto mindre en Forbedring af Statens Formuestatus, der ligger i disse Afbetalinger, og som en almindelig Statsudgift kan de paa ingen Maade regnes. Det ærede Medlem mente endvidere, at det var ganske interesseløst, om man havde en større eller mindre likvid Kassebeholdning. Det er det nu ikke. For det første er den likvide Kassebeholdnings Størrelse et ret godt Barometer for, hvorledes Statshusholdningen i det hele gaar. Og det